

Katarína Ďurčová ~ Bajzíkova

Uličkami srdca

Katarína Ďurčová - Bajžíková

**Uličkami
srdca**

Moje prvotiny boli písané najprv iba perom do rôznych zošitov. Neskôr už prišiel na rad písací stroj a keďže som mala už vtedy túžbu vydať vlastnú knihu, skladala som listy do formátu knihy s vlastnoručne nakreslenou obálkou. Práve tieto originály začali putovať z ruky do ruky mojim známym, kamarátom či kolegom. Práve ich spätná väzba mi dodala odvahu a prihlásila som sa do literárnych súťaží s mojou tvorbou. Zaznamenala som úspechy napríklad v súťaži „Literárne Topolčany“, „Gerbócová literárna Snina“, „Petržalské súzvuky Ferka Urbánka“ či „Florinova jar“. Veľkým poteším pre mňa bola aj účasť v poviedkovej súťaži určenej pre detského čitateľa, kde sa moje poviedky dostali aj do knihy s názvom „Poletíme za dúhou“ a „Poletíme za dúhou 2“.

Hlavnou myšlienkou mojich príbehov je láska, pocity, problémy, jednoducho všetko, čo prináša každodenný život. Rada by som svojou tvorbou robila radosť všetkým romantickým dušiam i tým, ktorí dajú šancu láske aj po rôznych sklamaniach. Snád sa mi to podarí naplniť i týmto príbehom.

Katarína Ďurčová - Bajzíkova

Skôr než vystúpila Alexandra z výt'ahu, skontrolovala si svoj vzhľad v zrkadle. Presviedčala samú seba, že je dostatočne skúsená na to, aby sa postavila zoči voči uznávanému dizajnérovi. Zabočila doľava a očami sledovala čísla na bytoch. Nápad ísť k nemu domov mala jej nadriadená a keďže len teraz nastúpila, nemohla sa z toho nijakým spôsobom vykrútiť. Zastavila sa pred číslom dverí deväť. Z bytu sa ozývala hlasná hudba. Zaklopala. „Som nervózna!“ zašomrala si pre seba, pričom natiahla prst za zvončekom. Dvere sa otvorili.

- Áno?! – vo dverách stál vysoký, pekne opálený muž s tmavými vlasmi. „Viditeľne vstal z postele po jej zaklopaní.“ Zhodnotila jeho výraz v myšlienkach.
- Pán Rudnič? – milo sa na neho usmiala Alexandra. Muž neochotne pootvoril dvere na znak toho, aby vstúpila do bytu.
- Poďte za mnou. Sú to tie posledné dvere. – ukázal na dvere v prítmí dlhej chodby. Alexandra pochopila, že tá hudba sa valí práve odtiaľ.
- Ďakujem. – opäť sa pousmiala na muža v obtiahnutých boxerkách a voľne padajúcom tielku, ktoré odhaľovalo pekne vypracovanú postavu. „Určite je to nejaký manekýn, model.“ Napadlo jej mimovoľne, keď ho sledovala odchádzať. No keď jej zmizol z pohľadu, svoju pozornosť sústredila na tmavohnedé dvere. Prešla si nervózne po temene hlavy a skĺzla k pevne uviazanému drdolu. „Malo by to byť ok!“ pomyslela si a zaklopala. Vzápätí sa ozval nedefinovateľný zvuk, ktorý najskôr pripomínal povolenie na vstup. Otvorila teda dvere na izbe.
- Dobrý deň pán Rudnič. – usmiala sa na muža s výstredným strapatým účesom, ktorý sedel za rysovacou doskou vedľa dlhého stola zakrytého množstvom papiera. Muž sa jej priamo zahľadel do tváre a celú si ju premeral skôr ako ju pozdravil. – Som Alexandra Stremová, posiela ma za vami pani Pangová. – vydýchla jedným dychom. Muž z nej stále nespúšťal zrak, ba povedala by, že to bolo až nevhodné ako si ju premeriaval. Alexandra cítila, že nedokáže usporiadať svoje myšlienky pod takýmto pohľadom, no predsa len pokračovala: - Mali sme dohodnuté stretnutie, je to v poriadku, neruším vás?
- Rušíte ma, ale už ste tu, tak vitajte. – jeho hlas znel sebavedomo. Postavil sa a vykročil k nej. Bol od nej o pár centimetrov nižší, čo hneď okomentoval. – Vybrala vás cielene kvôli mne? – zasmial sa.
- Nerozumiem?! – všetky jej pripravené prejavy sa jej stratili. „Tento muž bol snáď všetko, len nie seriózny partner na jednanie. O čom to hovorí?“

- Ak som správne pochopil ste u Slávky nová. – prisvedčila a on pokračoval: -
Vyzeráte, akoby ste práve vyšli z kláštora. Upnutá v sivom kostýme s bielou blúzkou a drdolom vyzeráte ako matka predstavená.
- Prosím... – nadýchla sa Alexandra, ale on sa nenechal prerušiť.
- Dokonca ste vyššia ako ja, Slávka si dala záležať teda. – zasmial sa sebavedome a presadol si do koženého kresla. Natiahol ruku k diaľkovému ovládaču a stiahol intenzitu hudby, ktorá zaplňala celú izbu.
- Stále nechápem, ale bola by som rada, keby sme boli na profesionálnej úrovni a bavili sa iba o práci. – stisla pery a prstami pevnejšie zovrela menší kufrík s materiálmi.
- Urazili ste sa? – opäť ironický smiech. – Budete sa s tým musieť vyrovnáť sama.
- Priniesla som vám okomentované vaše práce, bola by som rada, keby sme si mohli tie poznámky spolu prebrať. – Alexandra pochopila veľmi rýchlo, že sa musí držať iba práce, lebo inak z tej izby neodíde tak skoro ako by si z celého srdca priała.
- Sadnite si, nech sa páči. – prstami si prešiel po svetlej ofine a otočil kreslo k stolu, kde si prisadla Alexandra. Otvorila teda obal a pomaly prechádzali pripomienky k jeho návrhom projektu.

Boli to drobné úpravy, ktoré investor chcel zmeniť alebo inak upraviť. Rozhovor išiel hladko, na odbornej úrovni. Rudnič sledoval jej prípravu a prejav a napodiv ju neprerušoval, takže sa Alexandra vrátila späť do polohy profesionálnej asistentky.

- No to by malo byť teda všetko. Aký je váš predpoklad, kedy budete vedieť tieto zmeny zrealizovať? – konečne mu opäť pozrela do tváre. Mladý muž bol na jej pohľad pripravený. Jeho zelený odtieň ňou prešiel skrz na skrz. Usmial sa, keď videl, že ju dostáva do rozpakov.
- Povedzte Slávke, že do týždňa sa ozvem.
- Rozumiem. Je ešte niečo, čo budete potrebovať alebo ... – nestihla dopovedať, lebo muž ju prerušil:
- Ak u nej ešte o ten týždeň stále budete, čo nepredpokladám, skúste sa trochu uvoľniť z toho zovretia serióznosti matka predstavená. – ironický úškl'abok mu prebehol tvárou.
- Prepáč, už ste skončili? – do dverí vošiel muž, ktorý ju do bytu vpustil. – Prišla Nina.
- No ideálny čas, aby ma potešila ženská návšteva. – zasmial sa, pričom zámerne zvýraznil slovo ženská. Alexandra stisla pery a otočila sa na odchod. – Mat'ó,

odprevad' prosím matku predstavenú. – muž vo dverách sa pobavene zasmial a ukázal Alexandre dvere.

Na chodbe sa stretla s výstredne oblečenou slečnou s hlbokým výstrihom. Alexandre bolo úplne jasné, že Nina neprišla pracovne.

- Ma podvádzaš? – začula jej prvé slová, len čo vstúpila do izby k Rudničovi.

Alexandra dvihla oči k mužovi, čo ju odprevadil k dverám. Viditeľne nebol spoločenským typom. Tváril sa značne znechutene, ba až otrávene. Alexandra sa snažila čo najskôr opustiť byt:

- Dovidenia. – Alexandra cítila, že zozbierala posledné kúsky svojej slušnosti. Dvere sa zavreli. Mala pocit, že skôr bežala ako išla k výťahu, ktorý ju mal oslobodiť od tých nepríjemných pocitov.

- Ahoj, kde si bola? – privítala ju v kancelárii kolegyňa.

- Za Rudničom. – jej hlas prezrádza, že išlo o náročnú návštevu. Aj keď Kiku mala rada, nechcela pred ňou hovoriť o svojich ponižujúcich skúsenostiach.

- Šéfka ťa poslala k nemu? – Kika vytreštila prekvapením oči. Alexandra zbystrila pozornosť, pochopila z jej tónu hlasu, že sa dozvie aj niečo viac: - Asi si nevedela, ale oni spolu spávajú. – zasmiala sa.

- Čože? Prečo potom nešla za ním ona? – mrzuto zagánila na dvere kancelárie svojej nadriadenej.

- Lebo by nič nevybavila, skončilo by to určite sexom. – smiala sa Kika, až jej slzy vošli do očí. – Apropo, ako to išlo u neho tebe? – dvojzmyselná otázka uvoľnila napätie, ktoré bolo u Alexandry nahromadené a vytrysklo do upokojeného smiechu.

- Nebyť v práci, tak mu svoje poviem, namyslenec jeden. – usmiala sa na Kiku, lebo to bola jediná osoba s ktorou vedela, že môže hovoriť otvorene.

- Namyslený je, ale i veľmi sexi. Ženy za ním šalejú! – Kika prižmúrila slastne oči a pritom sa blažene usmievala.
- Rudnič? – pochybovačne zatiahla Alexandra.
- Už ste tu? – ich dôverný rozhovor prerušila Slávka. – Ako to išlo? – prísny pohľadom sledovala Alexandru.
- Všetko prebehlo bez problémov. Pán Rudnič sa vám ozvem do týždňa. – rýchle sa zorientovala vo svojich myšlienkach Alexandra.
- Dobre, zavolám mu. – zvrtila sa na podpätku a zmizla v svojej kancelárii. Alexandra nemo hľadela za ňou. „Slávka a Rudnič?“ zamyslela sa stále prekvapene nad touto informáciou.

Týždeň ubehol ako voda v rieke, okolo ktorej Alexandra každé ráno chodila do práce. Bola rada, že sa do tejto prestížnej firmy vôbec dostala a tak sa snažila zo všetkých síl, aby boli s jej výkonom spokojní. Záležalo jej na hodnotení Slávky, nakoľko ona stelesňovala tvrdú profesionalitu vo firme. Slávka bola vždy chladná a odmeraná, ale Alexandra to nebrala osobne, nakoľko sa tak správala ku všetkým. No nedalo jej, vždy sa pozastavila nad tvrdením Kiky a tým aj pravdivosťou vzťahu Slávky a Rudniča. „Môže to byť naozaj pravda?“ nevedela si odpovedať. Samu ju prekvapilo, že tak často sa vracia v myšlienkach do bytu k tomuto mužovi. Musela pripustiť, že aj napriek jeho ironickým poznámkam, môže byť pre ženy zaujímavým mužom s charizmou.

- Stremová, poďte za mnou do mojej kancelárie. – oslovila Alexandru Slávka, keď prechádzala okolo jej stola. Okamžite sa zodvihla, natiahla ruky k notesu a zobrala si pero. Keď vošli do miestnosti, Alexandra zavrela dvere a sadla si na svoje tradičné miesto k dlhému lesklému stolu. Slávka si sadla do vysokého otočného kresla, položila na stôl nejaké materiály a chvíľku v nich akoby listovala. Alexandra mala pocit,

- akoby jej šéfka hľadala slová a nevedela sa rozhodnúť ako začať. Tento pocit pri nej zažila prvýkrát. Alexandra začala mať nepríjemný pocit, že ju čaká nejaký problém.
- Ako sme na tom s vianočnou kampaňou? – odrazu sa predsa len ozvala. Alexandra ihneď nalistovala v svojom notese stranu so zelenou záložkou.
  - Aj napriek tomu, že máme ešte veľa času, sme relatívne pripravení do tlače. Chýba už len pár drobných úprav o ktorých sme hovorili vo štvrtok na porade. Počkáme na presné termíny od zadávateľa.
  - Dobre. – nastalo opäť ticho, no napokon predsa len padol dôvod tohto rozhovoru: - Ako to ide s opravami u pána Rudniča? – Slávka ani nedvihla hlavu od papierov, jej tón hlasu bol však studený a náležite dôrazný.
  - Pán Rudnič vás mal kontaktovať do zajtra. Nevolať vám?
  - Zodpovedná ste za túto časť vy, vybavte to! – strohosť jej prejavu by iných zastavil.
  - Mala som pocit, že vy a pán Rudnič ... – Slávke zbĺkli oči a jej hlas sa niesol celou miestnosťou.
  - Čo ja a pán Rudnič? – výstraha bola jasná. Alexandra až teraz pochopila, že problém nebude ona, ale bude niekde inde. „Skôr niekto iný!“ upresnila si.
  - Rozumiem, vybavím to čo najskôr. – zdvihla hlavu a priamo sa jej pozrela do očí. Slávka na jej vyzývavý pohľad nereagovala, iba ju poslala preč. Alexandra vyšla z miestnosti a ihneď pochopila, že Slávkin krik nebolo počuť iba v kancelárii. Kolegovia na ňu súcitne pozreli, no nikto nič nepovedal. Každý sa ešte viac zahĺbil do práce.
  - Čo sa stalo? – nahla sa k nej Kika.
  - Pracovné záležitosti, nechaj to tak. – sucho ju odbila Alexandra, pričom jej však hlavu zaplavilo priveľa myšlienok. Chvíľu sa teda nechala unášať prvými teóriami predpokladaného problému, no napokon to zavrhl s tým, že ju do vzťahu Slávky a Rudniča nič nie je. Nalistovala si kontakt na Rudniča a vytukala jeho číslo.
  - Prosím? – jeho hlas bol prívetivý.
  - Dobrý deň pán Rudnič, tu je Stremová zo spoločnosti...
  - Á matka predstavená osobne. – zatiahol s uštipačným smiechom. – Nehovorte, že ešte vždy robíte pre Slávku.
  - Asi je to pre vás neuveriteľné, ale áno a som veľmi spokojná v našej firme. – aj keď sa snažila byť k nemu milá, nakoľko si to situácia vyžadovala, jej hlas ju predsa len zrádzal.

- No dobre, nechajme to tak, asi máte odpočúvané telefóny. – opäť sa zasmial.
Tentokrát to Alexandra nechala bez poznámky a pokračovala:
- Chcela som sa opýtať, či zmeny o ktorých sme hovorili ste už zapracovali do projektu. Mohla by som sa pre ne zastaviť?
- Viete čo, ... – na chvíľu akoby váhal, no potom dodal: - ... príd'te teda zajtra, tak okolo desiatej.
- V poriadku, sme dohodnutí. Pekný deň. – rýchlo zložila, ani nečakala na jeho pozdrav. „Prečo ma vždy tak musí vyprovokovať?“ mračila sa na mobil.

Alexandra stála nervózne pred dverami Rudniča a nadávali si, že si tak málo dôveruje. Ráno strávila pred skriňou skoro dve hodiny, kým si obliekla károvanú sukňu s čiernou blúzkou a čiernym sakom. Blúzka mala jemnú čipku, ktorá zakrývala rafinovane dekolt a u nej to vyvolávalo dojem, že za mníšku by ju v tomto outfite označil málokto. „Nikto!“ poznamenala pred zrkadlom. Teraz však stále pred dvermi a nervózne stláčala kufrik. Dvere sa odrazu otvorili. Stál v nich Rudničov spolubývajúci.

- Dobrý deň, chcete si tu ešte postáť, alebo predsa len pôjdete dnu? – milo sa ňu usmial.
- Och, dobrý deň. – cítila ako sa jej nahrnula červeň do tváre. „Ako dlho vedel, že tu stojím?“ dumala. – Samozrejme, mám schôdzku dohodnutú. Idem len trochu skôr, takže som rozmýšľala, či nejdem nevhod. – klamala akoby bola za to platená.
- No akoby som vám to povedal. – pohodil tmavými vlasmi a pokračoval: - V prípade, že by ste prišli o tých pätnásť minút neskôr, tak by to bolo verím vhodnejšie. Ale keďže ste už tu, ponúknem vás kávou? – otvoril dokorán dvere aby mohla vstúpiť.

Alexandra akosi nechápala, no predsa len váhavo vstúpila do chodby bytu. Maťo za ňou zavrel dvere a ukázal jej cestu do kuchyne. Kráčala za jeho mohutným chrbtom obzerajúc si dlhú chodbu vyzdobenú fotografiami z rôznych miest v zahraničí.

- Nech sa páči, sadnite si. – ukázal na barovú stoličku oproti kuchynskej linke. Maťo sa v kuchyne pohyboval uvoľnene.
- Vy tu teda obaja bývate? Spolu? – „prečo mala pocit, že otázka vyznieva divne?“ slová sa však už nedali vziať späť.
- No ťažko povedať. – zamyslel sa. – Som tu asi až dosť často na to, že by som mal bývať inde, priznávam. – zasmial sa.

- Asi vám to takto vyhovuje, z nejakého dôvodu. – „som zvedavá ako stará baba“ napomenula sa Alexandra v mysli.
- Sme s Ľubom kamaráti od detstva. Určité udalosti ľudí stmelia viac ako by si chceli priznať. – nadýchol sa a zakričal: - Máš pracovné stretnutie Ľubo! – až teraz si Alexandra uvedomila, že počuje ruch na chodbe, ktorý sa premiestňoval do inej miestnosti. Keď začula sprchu a ženský chichot, pochopila. Zapýrila sa. - Vravel som, že tých pätnásť minút by bolo vhodnejších. – zasmial sa zhovievavo, keď videl jej rozpaky na tvári. Alexandra sa sústredila na šálku s kávou a klopla zrak ako nejaká pubertáčka. Celá táto situácia jej bola nepríjemná.
- Pani Stremová, vy ste už tu? – vo dverách sa objavil Rudnič v bermudách a tričku.
- Dobrý deň. – postavila sa zo stoličky a prijala podávanú ruku.
- Toto je Jana, kamarátka, bola ma navštíviť. Myslel som, že máme ešte čas. – pobavenie na jeho tvári sa nedalo nevšimnúť.
- Prišla som skôr. – len sucho odvetila a následne vykročila za ním, nakoľko jej uvoľnil dvere aby prešla. – Ďakujem za kávu. – ešte sa predsa len obrátila vo dverách za Maťom.
- Nie je za čo. – natiahol sa za mikinou a viditeľne sa chystal na odchod. „Budem v byte sama s Rudničom?“ precitol ju divný nepríjemný pocit.
- Večer v bare? – oslovil ho Rudnič.
- Jasne, veď sme sa dohodli. Čau. Dovidenia. – nezabudol pozdraviť aj Alexandru a zabuchol za sebou dvere.
- Podťe do pracovne teda. – vyzval ju dost' oficiálnym tónom, aby kráčala za ním. – Pripravil som osem tabúl, ktoré myslím budú vyhovovať už po tých pripomienkach. – jeho výrazný hlas sa niesol tichým bytom.
- Osem? – zareagovala Alexandra. – Malo by ich byť desať. – pozrela mu do očí.
- Mám ich osem. Tie dve nejdú podľa predstáv. – nadvihol jednu tabuľu na úroveň jej očí. Zasypal ju odbornými slovíčkami a vysvetľoval, kde on vidí najväčší problém. Alexandra ho pozorne počúvala.
- Chápem pán Rudnič, ale potrebujeme všetkých desať klientovi odovzdať. – jej hlas bol pokojný, no zároveň presvedčivý.
- Potrebujem ešte tri dni. Verím, že to bude potom dokonalé. – posadil sa do kresla.
- Tri dni? - zamyslela sa. – Snáď sa mi to podarí obhájiť pred klientom. – „a pred Slávkou!“ neochotne si v duchu priznala.

- Mrzí ma, že vám to u Slávky skomplikujem. – „akoby jej čítal myšlienky“, napadlo jej.
  - Poradím si, budem musieť. – prvýkrát sa na neho usmiala.
  - Úsmev vám pristane. – stále jej hľadel do tváre.
  - Ďakujem. Ak sme už skončili, zavolám si taxi. – keď prikývol, vybrala si z kabelky mobil a vyťukala číslo taxi služby. - V pondelok si prídem po zvyšné dve tabule. V takomto čase mám prísť?
  - Vyhovuje mi takýto čas. – súhlasil.
  - Prídem presne. – uskrnula sa pri spomienke jej dnešného skoršieho príchodu.
  - Skúsím si naplánovať tie aktivity až hodinu po vás. – zasmial sa. „Ľady sa pohli?“ napadlo ju odrazu. Nechcela však zdržiavať túto schôdzku, zobrala tabule a po rozlúčení sa, opustila byt Rudniča.
-
- Neuveriteľné, vždy sa musí niečo pokašľať! – ako levica v kľetke pobehovala v svojej kancelárii Slávka, keď jej Alexandra oznámila zdržanie.
  - Pani Pangová, ide v podstate o víkend. V pondelok doobeda tie tabule preberiem a stretnutie môžeme s klientom zrealizovať v popoludňajších hodinách. – snažila sa o čo najpokojnější tón hlasu.
  - Ste si istá, že tento termín bude dodržaný? – naklonila sa ponad stôl k nej.
  - S pánom Rudničom sme sa dohodli. – „dúfam, že ma nesklame!“ zapochybovala Alexandra.
  - Asi sa nebudem ani pýtať, akým spôsobom vás presvedčil. – znechutene odvrátila Slávka tvár. – Choďte už! – Alexandra nestihla ani zareagovať a už bola von z kancelárie.

Sobotňajšiu rozlúčku so slobodou svojej bývalej spolužiačky a kamarátky Zuzany mala naplánovanú už veľmi dlho a tešila sa na ňu. No po tomto náročnom týždni sa jej však nikam nechcelo ísť. Mala chuť ostať doma a čítať si knihu. Stála pred skriňou a s nechuťou sledovala obsah svojho šatníka. „Čo si obliecť?“ asi najčastejšia otázka všetkých žien, pomyslela si

s úškrnom. Natiahla sa napokon za červenými šatami so širšími ramienkami. Sukňa do písmena „A“ jej siahala čosi vyššie kolien. „Lúčiť sa ide Zuzana, nie ja!“ zhodnotila odraz v zrkadle. Posledný krát si prečesala vlasy, ktoré nechala voľne padnúť na ramená a vyrazila do nočných ulíc.

V podniku ju už čakala celá ich partia aj so Zuzanou. Rita nasadila budúcej neveste závoj a Igor s Jožom objednali fľaše šampanského.

- Ideme do toho nejako zhurta. – poznamenala Alexandra.
- Na budúci týždeň sa budem musieť správať už slušne a piť len symbolicky. Veď ako budú vyzerat' potom moje svadobné fotky? – hlasno sa zasmiala Zuzana, aby prehlušila hlasnú hudbu, na ktorú tancovalo zopár hostí.
- Pod' nevestička, zatancujeme si spolu ešte ako slobodní. – Jožo bol viditeľne už potužený alkoholom viac ako ostatní. Zuzana s radosťou súhlasila a odišla s ním na parket.
- Si nejaká vážna. – prisadol si k Alexandre bližšie Igor.
- Ani nie. – sama vedela, že to neznelo presvedčivo.
- Problémy v práci? – nedal sa odbiť.
- Bol to náročný týždeň, ale nič čo by som nezvládla. – usmiala sa na neho. – Dnes sa budeme baviť. – uzavrela to Alexandra. Krátko na to Rita vytiahla na parket nielen ich dvoch, ale i Ad'u, ktorá sa tancovaniu vyhýbala ako sa len dalo. Celá ich partia už mala za sebou niekoľko fliaš šampusu, keď Ritu napadlo spievať karaoke. Chytila za ruku Alexandru, keďže bola pri nej najbližšie a zakričala do mikrofónu: - Angel od Robbie Williams.
- Joj Rita, ja nechcem. – ohradila sa Alexandra, no Rita ju pevne držala za ruku. Prvé tóny piesne sa spustili. Akýsi chlapík strčil mikrofón aj do ruky Alexandry:
- *I sit and wait, does an angel contemplate my fate, and do they know, the places where we go ... /preklad: Sadnem si a počkám, môže anjel sledovať môj osud, a môžu poznať miesta kam ideme.../ - ozýval sa ich spev cez reproduktory. Alexandra sa snažila zamerať na text na plátne, no niečo ju neustále akoby rušilo. Ohliadla sa cez plece smerom k baru. Stál tam Rudnič aj s jeho najlepším kamarátom a s úsmevmi od ucha k uchu ju uprene sledovali. Kývli hlavou na pozdrav. Alexandra na zlomok zaváhala či pokračovať, alebo ujsť. Zuzana k nej však dobehla a zavesila sa na jej rameno a pridala sa k spevu. Týmto bolo rozhodnuté. „Musím dospievať!“ porazene si uvedomila.*